

Een kans voor papa

Elisa zit op de rand van haar bed. Met haar voeten schopt ze tegen de deur van haar kleerkast. Dat doet ze wel vaker, als ze boos is. En ze is de laatste tijd vaak boos. Dat is duidelijk te zien aan de lelijke plek op de kast.

‘Elisa, kom je naar beneden?’ klinkt de stem van papa.

‘Dat zou je wel willen,’ mompelt ze nijdig.

‘Wat zeg je, Elisa? Ik hoor je niet!’ vraagt papa van beneden aan de trap.

‘Ik kom!’ roept Elisa onwillig.

Ze wipt van het bed, loopt de kamer uit en slaat de deur achter zich dicht.

Papa zegt er vast niets van.

Papa heeft een vriendin op bezoek, en dan is hij anders dan anders.

Elisa sloft de trap af.

Ze doet dat zo traag als ze maar kan.

‘Ze komt eraan, Daantje,’ hoort ze papa zeggen.

Met een zucht duwt Elisa de deur van de woonkamer open.

‘Daantje!’ denkt ze nog lacherig.

‘Welke volwassen vrouw heet er nu Daantje!’

Nieuwsgieriger dan ze wil toegeven, kijkt ze naar de vrouw op de bank.

‘Dag Elisa,’ lacht Daantje met een brede glimlach.

‘Wat leuk dat we elkaar leren kennen.

Maar ik moet je bekennen dat ik het ook eng vind!’

Elisa's mond hapt verbaasd naar adem.
Die Daantje geeft gewoon toe dat ze bang is.
Bang om haar, Elisa, te ontmoeten.
Straks gaat ze haar nog leuk vinden ook.
Dan kijkt Elisa in de hoopvolle ogen van papa.
'Geef haar een kans,' zeggen die ogen.
'Dag,' zegt Elisa en ze geeft Daantje een hand.
'Mag ik nu terug naar mijn kamer?' vraagt ze aan
papa.
Papa zucht teleurgesteld.
'Ga maar,' zegt hij dan zacht.
Elisa loopt de woonkamer weer uit.
Waarom moet haar vader zo nodig een vriendin?
Ze hebben het toch goed met zijn tweetjes?
Ze voelt haar boosheid groeien.
Straks schopt ze weer tegen de klerkast.
Zo gaat het altijd weer.

2

Ze zijn altijd samen geweest, Elisa en papa.
Ze kennen elkaar door en door.

Elisa is, net als papa, dol op spruitjes.
Hij weet dat ze bang is voor enge films en
pestkoppen.

Elisa zet elke dag het ontbijt klaar voor papa.
Als ze dat niet doet, vergeet hij te eten.
En aan de schoolpoort geeft ze hem een zoen.
Daar wordt ze nooit te groot voor, dat weet ze
zeker.

Elisa weet dat papa van pannenkoeken met honing houdt.

Ze weet dat hij bang is voor spinnen, al geeft hij dat niet graag toe.

Hij kookt en doet de was.

Hij leest Elisa voor en helpt haar bij haar huiswerk.
'Meer moet dat niet zijn,' zei papa vroeger vaak.

Maar alles veranderde toen papa met een vriendin naar huis kwam.

'Alleen als jij haar ook leuk vindt, hoor!' had papa haastig gezegd.

Elisa vond haar dus niet leuk.

Toch bleef ze op bezoek komen, maandenlang.

Ze heette Danielle en ze zag er oogverblindend uit.

Ze zette alle meubels op een andere plek.

Ze vond dat papa Elisa veel vroeger naar bed moest sturen.

Toen ze bovendien de spruitjes van het menu schrapte, was ook voor papa de maat vol.

'Ze gaat eruit!' had hij woest geroepen.

En daar ging Danielle.

Elisa's opluchting was van korte duur.
Want na Danielle kwam Gwendolien.
Gwendolien wilde papa voor zichzelf.
Kinderen vond ze maar niets, en dat liet ze goed merken ook.
'Ze gaat eruit!' had papa gezegd.

Na Gwendolien kwam Rita.
Die was dol op ruziemaken.
Met papa en Elisa.
Met de burens, de overburens én zelfs met de postbode.
Papa had zwijgend gezucht.
Elisa had de deur voor haar opengehouden.

En nu is er dus Daantje.
Ze denkt aan de vrouw die blij en toch bang op de bank zit.
Ze denkt aan de smekende ogen van papa.
'En toch wil ik haar niet!' beslist ze.
Ze schopt nog eens stevig tegen de deur van haar kleerkast.
Helpen doet dat niet.
Ze houdt er alleen een zere dikke teen aan over.